THEOLOGISCHE SAMMELHANDSCHRIFT
12. bis 13. Jh. Seite 119v
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26453
Copyright: Admont, Benediktinerstift

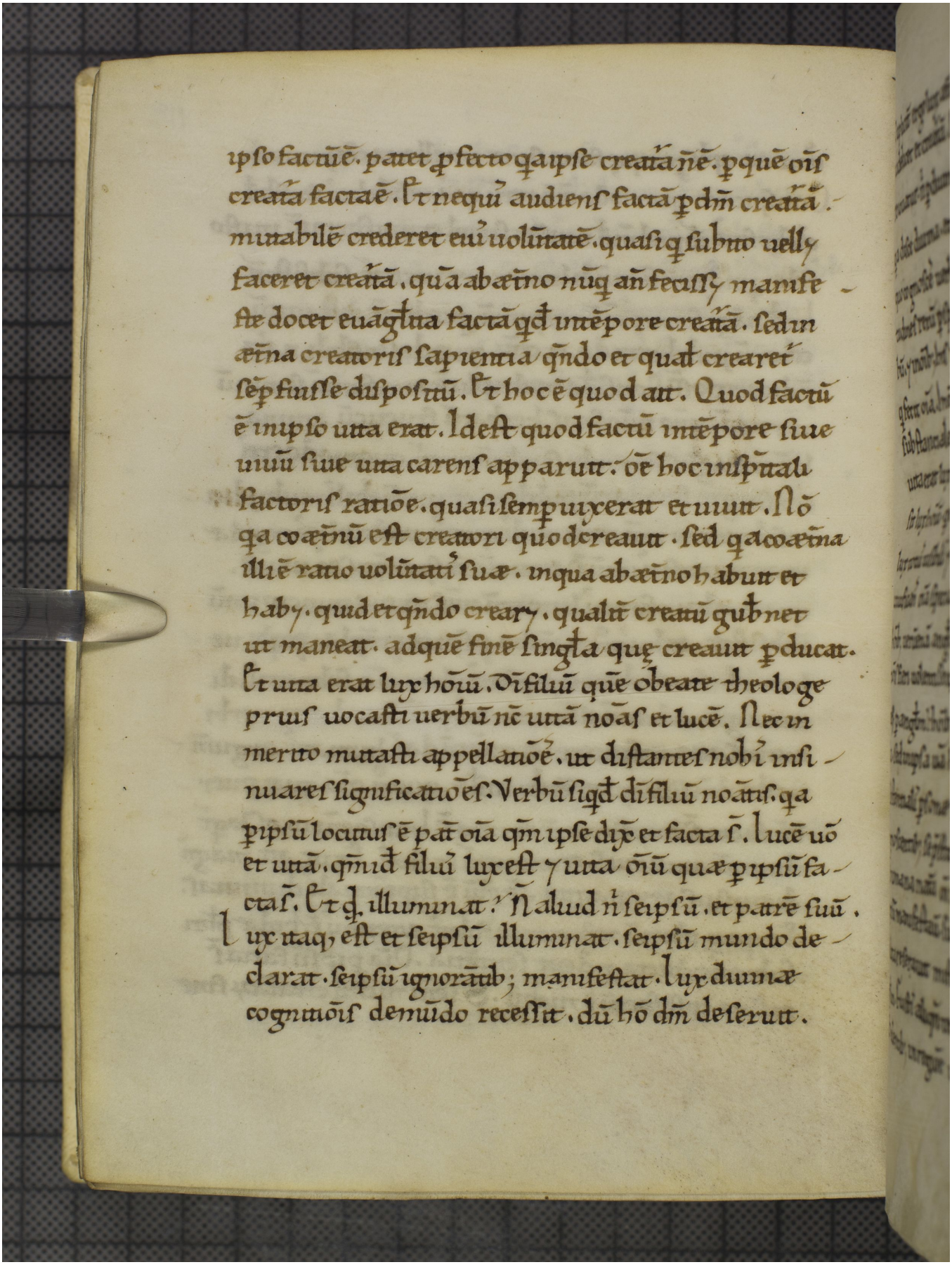

ipso factū ē. patet ꝓfecto q̄a ipse creatura n̄ ē. ꝑquē oīs
creatura facta ē. Et nequi audiens factā ꝑ dm̄ creatura.
mutabilē crederet eius uolūtatē. quasi q̄ subito uelly
faceret creatura. quā ab aeterno nūq̄ an̄ fecissy manife
ste docet euāgelista factā q̄d intēpore creatura. sed in
aeterna creatoris sapientia q̄ndo et qualiter crearet
sēp fuisse dispositū. Et hoc ē quod ait. Quod factū
ē in ipso uita erat. Idest quod factū intēpore siue
uiuū siue uita carens apparuit. oē hoc in spūtali
factoris ratiōe. quasi semp uixerat et uiuit. Nō
q̄a coaeternū est creatori quod creauit. sed q̄a coaeterna
illi ē ratio uolūtatis suae. in qua ab aeterno habuit et
haby. quid et q̄ndo creary. qualiter creatū gubnet
ut maneat. adquē finē singla quę creauit ꝑducat.
Et uita erat lux hoīū. Dī filiū quē obeate theologe
prius uocasti uerbū nc̄ uitā noās et lucē. Nec in
merito mutasti appellatiōē. ut distantes nobis insi
nuares significatiōes. Verbū siq̄d dī filiū noātis. q̄a
ꝑ ipsū locutus ē pat̄ oīa q̄m ipse dixit et facta s̄. lucē uō
et uitā. q̄m id filius lux est y uita oīū quae ꝑ ipsū fa
cta s̄. Et q̄ illuminat. Nā aliud n̄ seipsū. et patrē suū.
Lux itaq; est et seipsū illuminat. seipsū mundo de
clarat. seipsū ignorātib; manifestat. lux diuinae
cognitiōis de mūdo recessit. dū hō dm̄ deseruit.